

Sygnatura akt II C 349/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Paweł Filipiak

Protokolant: Marta Witek

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2015 r. w Łodzi

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w Ł.

o zapłatę

- 1. oddała powództwo;**
- 2. nie obciąża K. K. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt II C 349/14

UZASADNIENIE

W pozwie, który wpłynął do Sadu Okręgowego w Łodzi w dniu 25 lutego 2014 r. powód K. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w Ł. kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia orzeczenia do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w Ł. w okresie od 23 października 2012 r. do 12 lutego 2013 r. oraz od 3 czerwca 2013 r. do dnia dzisiejszego, nie zostały mu zapewnione minimalne warunki bytowe odpowiadające standardom określonym w aktach prawnych ani odpowiednia opieka lekarska. W ocenie powoda, strona pozwana jest odpowiedzialna w szczególności za: przeludnienie celi i brak należytego wyposażenia, zagrzybienie, brak warunków do utrzymywania higieny, utrudnianie kontaktów z bliskimi przez przetrzymywanie korespondencji, przedmiotowe traktowanie osadzonych przez funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz brak prywatności podczas korzystania z kąpielni sanitarnych (pозew k. 2-4).

W uzupełnieniu pozwu, K. K. podał, że podczas osadzenia w pozwanej jednostce penitencjarnej został zarażony świerzbem, zaś w celach występowało robactwo. O naruszeniu dóbr osobistych powoda ma świadczyć także zamontowanie w oknach celi tzw. blind, ograniczających dostęp światła dziennego oraz poddawanie osadzonym kąpiele tylko jeden raz w tygodniu. Wszystkie te działania doprowadziły, w ocenie powoda, do naruszenia jego prawa do bycia traktowanym w sposób humanitarny (pismo z 13.05.2014 r. k. 37-40).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wskazując, iż powód miał zapewnione warunki odbywania kary pozbawienia wolności wynikające z przepisów kodeksu karnego wykonawczego (odpowiedź na pozew k. 27-29).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był osadzony w Areszcie Śledczym w Ł. w następujących okresach: od 25 października 2012 r. do 12 lutego 2013 r. oraz od 3 czerwca 2013 r. do chwili obecnej (notatka służbowa k. 30-31).

Podczas osadzenia w Areszcie Śledczym w Ł. K. K. rozmieszczony był w następujących celach mieszkalnych:

- w dniu 25.10.2012 r. – w celi A/1 nr 30 o pow. 12,04 m² – 4 osadzonych ;
- od 25.10 do 14.01.2013 r. – w celi B/2 nr 49 o pow. 9,85 m² – od 1 do 3 osadzonych;
- w dniu 15.01.2013 r. – w celi A/3 nr 83 o pow. 11,37 m² - 2 osadzonych ;
- od 15.01 do 12.02.2013 r. – w celi A/3 nr 81 o pow. 26,11 m² – od 6 do 8 osadzonych ;
- od 3.06 do 5.06.2013 r. – w celi A/1 nr 32 o pow. 12,04 m² – 3 bądź 4 osadzonych ;
- w dniu 6.06.2013 r. – w celi nr B/2 nr 39 o pow. 12,05 m² – 2 osadzonych;
- od 7.06 do 15.07.2013 r. – w celi B/3 nr 114 o pow. 25,91 m² – 7 bądź 8 osadzonych;
- od 16.07 do 12.08.2013 r. – w celi B/2 nr 38 o pow. 12,04 m² – od 2 do 4 osadzonych;
- od 13.09 do 3.11.2013 r. – w celi B/2 nr 49 o pow. 9,86 m² – 3 osadzonych ;
- w dniu 4.11.2013 r. – w celi B/2 nr 74 o pow. 36,33 m² – 7 osadzonych;
- od 5.11.2013 r. do 9.01.2014 r. – w celi A/2 nr 41 o pow. 25,73 m² – od 5 do 8 osadzonych;
- od 10.01 do 14.04.2014 r. – w celi A/4 nr 129 o pow. 12,14 m² od 2 do 4 osadzonych.

(notatka służbowa Kierownika Działu Ochrony Aresztu Śledczego w Ł. k. 30-31) .

We wszystkich celach wieloosobowych w Areszcie Śledczym w Ł. kąciki sanitarne są oddzielone od reszty celi w sposób, który umożliwia korzystanie z toalety. Są one zabudowane na wysokości 220 cm, płytą pilśniową. Pozostaje wolna przestrzeń na górze około 30 cm a na dole około 15 cm. Drzwi są niższe od płyty, bo mają 150 cm, są one takiej wysokości, gdyż wyższe zasłaniałyby wizjer w drzwiach wejściowych umożliwiającą kontrolę zachowania osadzonych w celi. Taka konstrukcja jest podyktowana, koniecznością zapewnienia osadzonym intymności, a jednocześnie potrzebą sprawowania kontroli celi przez oddziałowych.

Takie rozwiązanie kącika sanitarnego jak opisałem jest w większości cel. W oddziałach na parterze są kąciki murowane, ale ich konstrukcja nie odbiega od tego, co opisałem. W tej chwili w około 150 kącikach drzwi są pełnowymiarowe , trwają prace nad podwyższaniem wysokości drzwi Zamontowanie pełnowymiarowych drzwi utrudnia kontrolę celi.

Osadzeni mogą korzystać z pomocy pracowników służby zdrowia, są to lekarze, którzy są funkcjonariuszami oraz lekarze na kontraktach, w Areszcie Śledczym w Ł. znajdują się są trzy ambulatoria, trzy gabinety stomatologiczne, jeden gabinet okulistyczny i lekarze specjaliści, którzy udzielają pomocy osadzonym. W sytuacjach trudniejszych osadzeni dowożeni są do placówek służby zdrowia poza Aresztem Śledczym. Osadzeni zapisują się na wizytę do lekarza w książce zgłoszeń i na tej podstawie lekarze przyjmują osadzonych.

Areszt Śledczy pozostaje pod stałą kontrolą stacji sanitarno-epidemiologicznej, są przeprowadzane kontrole, po których są sporządzane protokoły i nie ma w nich zapisów świadczących o zagrzybieniu. We wszystkich celach znajduje się wentylacja typu grawitacyjnego. Podczas corocznych kontroli wentylacji zagrzybienie nigdy nie zostało

stwierdzone. W 2014 roku jednostkę odwiedzali kilkakrotnie biegli sądowi, którzy również nie stwierdzili zagrzybienia na celach.

W Areszcie Śledczym w Ł. na zlecenie Rzecznika Praw Obywatelskich została przeprowadzona kontrola kąpoków sanitarnych i według jego opinii zastosowana konstrukcja, jest dopuszczalna (zeznania W. B. k. 208).

W Areszcie Śledczym w Ł. były przeprowadzane remonty cel, najczęściej w celach remontowanych byli osadzeni pracujący (zeznania A. P. k. 285 -285 odw.).

Wszystkie cele w Areszcie Śledczym w Ł. mają doprowadzoną zimną wodę. Ciepła woda dostępna dla osadzonych jedynie w zbiorowych łaźniach. Kąpiel nich odbywa się raz w tygodniu. Sprzęt kwaterunkowy w celach jest wyeksploatowany. W oknach pawilonów jednostki zamontowane są przesłony, tzw. blendy, ograniczające dostęp światła dziennego i świeżego powietrza.

(zeznania świadka P. L. k. 112 odw., zeznania świadka P. G. k. 112, zeznania P. B. vel D. k. 112 odw., zeznania M. J. k. 207 odw, zeznania powoda k. 185 odw., zeznania N. O. k. 285-285 odw.).

Pomiędzy osadzonymi dochodziło do konfliktów na tle nie milego zapachu z toalety (zeznania N. O. k. 207 odw.) .

W razie potrzeby skorzystania z pomocy lekarza, osadzony zwraca się z pisemną prośbą do wychowawcy. Czas oczekiwania na wizytę wynosi nieraz 2-3 tygodnie (zeznania P. L. k. 111 odw.-112)

W czasie osadzenia w Areszcie Śledczym w Ł. powód był konsultowany przez lekarza chirurga w dniach 26 lipca 2014 r. i 2 sierpnia 2014 r. z powodu bólu łokcia. Podczas wizyt w dniach: 24 lutego 2014 r. i 12 września 2014 r. Powód zgłaszał, że miał kontakt ze świerzbem. Wobec K. K. zastosowano profilaktykę (kserokopia książki zdrowia k.127-131) .

K. K. odbywa karę 10 lat pozbawienia wolności za przestępstwa rozboju, nie jest zatrudniony w jednostce penitencjarnej (zeznania powoda k. 285 odw.) .

Sąd dokonując ustaleń faktycznych oparł się na powołanych wyżej dowodach.

Dowód w postaci notatki służbowej Kierownika Działu Ochrony Aresztu Śledczego w Ł. S. C. stanowił obiektywną i miarodajną podstawę do ustalenia, że K. K. w żadnym okresie pobytu w Areszcie śledczym w Ł. nie przebywał w warunkach przeludnienia, tj. w sytuacji, gdy na jednego osadzonego przypada mniej niż 3 m² powierzchni.

Dowód w postaci zeznań funkcjonariusza Służby Więziennej W. B. natomiast pozwolił ustalić, że osadzonym zapewnia się odpowiednie warunki bytowe. Zgodnie z odrębnymi przepisami korzystają również z łaźni.

Zeznania powoda z których wynika, że jego korespondencja z bliskimi była przetrzymywana, są ogólnikowe i nie są poparte innymi miarodajnymi dowodami.

Powyższe dotyczy również leczenia powoda w warunkach izolacji penitencjarnej. K. K. nie przedstawił żadnych dowodów na to, że miał problemy z dostępem do lekarza więziennego. Tym samym i w tym zakresie należało odmówić wiarygodności zeznaniom powoda.

Nie można również na podstawie zaofiarowanych przez powoda dowodów uznać, że zaraził się świerzbem w pozwanej jednostce. W książce zdrowia K. K. odnotowano jedynie, że miał on kontakt z chorobą i zastosowano wobec niego działania profilaktyczne. Zapisy te pozostają w zgodzie z zeznaniami M. S., który przebywał z powodem w celi nr 129 (a więc od stycznia 2014 r.) i wedle którego powód nie zaraził się świerzbem, mimo przebywania z nosicielami. Należy również zwrócić uwagę, że kontakt ze świerzbem – wedle zapisów z książki zdrowia – pod zgłaszał w dniu 12 września 2014 roku, a więc po tym jak został przetransportowany z Zakładu Karnego we W..

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 28 listopada 2014 r. Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z oględzin cel, w których był osadzony z uwagi na niesprecyzowanie okoliczności, którym przeprowadzenie tego dowodu miałyby służyć, a nadto uznając, że wniosek ten zmierza do przewleknięcia postępowania zwłaszcza, że w Areszcie Śledczym na bieżąco przeprowadzane są remonty i nie jest możliwe stwierdzenie stanu cel w dacie, której dotyczyły zarzuty.

Postanowieniem z dnia 13 marca 2015 r. (k. 208 odw.) Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa w celu określenia stanu technicznego cel, w których przebywał, wyglądu powłok malarskich, zagrzybienia, wydzielenia kącika sanitarnego od reszty pomieszczenia, wysokości ścianek wydzielających kącik wraz z drzwiczkami, stan stolarki okiennej oraz możliwości podłączenia ciepłej wody do cel mieszkalnych – z analogicznej przyczyny jak wniosek o przeprowadzenie oględzin cel, a nadto – z uwagi na spóźnione złożenie wniosku na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. Sąd na rozprawie w dniu 28 listopada 2014 r. został zobowiązany do złożenia w terminie 14 dni wszelkich ewentualnych wniosków dowodowych pod rygorem pominięcia ich w toku dalszego postępowania. Powód wniosek dowodowy złożył dopiero w dniu 20 stycznia 2015 r. (k. 262), a zatem po upływie określonego terminu. Na marginesie wypada również stwierdzić, że na niektóre z okoliczności, na które miałyby wypowiedzieć się biegły z zakresu budownictwa, zeznania złożyli przesłuchani w sprawie świadkowie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie powód dochodzi zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych poprzez osadzenie go w Areszcie Śledczym w Ł. w warunkach naruszających godność człowieka. Zasadność roszczenia więc należało rozważać w oparciu o przepisy art. 23 i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. oraz art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 września 2004 r. Wykładnia przedmiotowych przepisów winna być dokonywana z uwzględnieniem konstytucyjnych i prawno-międzynarodowych standardów ochrony godności i praw osób pozbawionych wolności, a zatem z uwzględnieniem art. 10 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167 i 169), art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.), jak również art. 30, art. 40 i art. 41 ust. 4 Konstytucji RP.

Zgodnie z przepisem art. 417 § 1 k.c. Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Przesłankami odpowiedzialności Skarbu Państwa na gruncie tego przepisu są zatem: szkoda wyrządzona przy niezgodnym z prawem wykonywaniu czynności z zakresu władzy publicznej oraz normalny związek przyczynowy pomiędzy niezgodnym z prawem wykonywaniem takich czynności a powstaniem szkody. Odpowiedzialność Skarbu Państwa jest natomiast niezależna od winy.

Przesłanką ochrony dóbr osobistych na podstawie art. 23 w zw. z art. 24 § 1 k.c. jest bezprawność ich zagrożenia lub naruszenia. Bezprawne jest zachowanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Przepis 24 § 1 k.c. ustanawia domniemanie bezprawności działania. Dlatego w procesie o ochronę dóbr osobistych to pozwany ma obowiązek wykazać, że jego działanie nie było bezprawne. Działanie nie jest bezprawne zwłaszcza wówczas, gdy jest oparte na przepisie obowiązującego prawa. W wyroku SN z dnia 28 lutego 2007 r. (V CSK 431/06, OSNC 1/2008, poz. 13 z aprobowaną glosą N. Pawłowskiej, EPS 1/2008) wskazano wprost, iż ciężar dowodu, że warunki w zakładzie karnym odpowiadały obowiązującym normom i nie doszło do naruszenia dóbr osobistych, spoczywa na pozwanym (art. 6 w zw. z art. 24 k.c.), a zatem pokrzywdzony żądający na podstawie art. 448 k.c. kompensaty krzywdy nie musi dowodzić bezprawności naruszenia dobra osobistego.

Dla stwierdzenia naruszenia dobra osobistego należy jednak w każdym wypadku ustalić, czy cierpienia i upokorzenia wynikające z pobytu w zakładzie karnym związane z legalną formą karanie przekraczają poziom związany z samym uwięzieniem, czy są zgodne z rozsądnymi w sytuacji uwięzienia potrzebami, a ich intensywność nie przekracza nieuniknionego poziomu cierpienia nieodłącznie związanego z pozbawieniem wolności (por. E. Kutermankiewicz,

Sprawy z powództwa osadzonych o ochronę dóbr osobistych w związku z przeludnieniem więzień- nowe spojrzenie na problem, Pal. 9-10/2010, s. 65 i cytowane tam orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka).

Brak zapewnienia właściwych warunków osadzenia w jednostce penitencjarnej i wiążące się z nim roszczenia winny być rozpatrywane w kontekście przesłanek naruszenia dobra osobistego w postaci godności człowieka. Nie ma natomiast potrzeby odwoływania się do swoistego dobra osobistego w postaci prawa do godnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności (uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 18 października 2011 r., III CZP 25/11, OSNC z 2012 r., z. 2, poz. 15; wyrok SN z dnia 11 stycznia 2013 r., I CSK 289/12). Ocena, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych osób pozbawionych wolności, w tym zwłaszcza godności musi uwzględniać konstytucyjny i prawno-międzynarodowy poziom ochrony ich praw, z tym, iż dochodzenie ochrony tych praw opiera się na przesłankach określonych w ustawach zwykłych. W powołanym wyroku SN z dnia 11 stycznia 2013 r. (I CSK 289/12) stwierdza się wyraźnie, że skazany ma prawo do odbywania kary pozbawienia wolności w takich warunkach, jakie gwarantuje mu konkretny system prawny, o ile nie naruszają one zakazu tortur i niehumanitarnego traktowania. Ocena roszczeń osoby pozbawionej wolności w związku z niewłaściwymi warunkami osadzenia wymaga podejścia kumulatywnego, a zatem analizy, czy w konkretnej sprawie warunki te naruszyły godność tej osoby przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności i parametrów decydujących o ich uciążliwości, w tym także czasu przebywania w określonych warunkach. W tym wyraża się również swoboda jurysdykcyjna sądu, który rozpoznając sprawę w postępowaniu cywilnym bada całokształt okoliczności udowodnionych przez strony.

Przenosząc powyższe rozwiązania na grunt rozpoznawanej sprawy, wskazać trzeba, że powód nie wykazał, iż faktycznie pozwany dopuścił się naruszenia jego dóbr osobistych, które uzasadniałoby uwzględnienie żądań pozwu.

Roszczenie powoda jest w pierwszym rzędzie nieuzasadnione w odniesieniu do żądania zadośćuczynienia za przebywanie w celi w warunkach tzw. przeludnienia.

Ze złożonego przez stronę pozwaną wykazu cel, ich powierzchni i liczby osadzonych w nich osób wynika, że podczas pobytu K. K. w Areszcie Śledczym w Ł., była zachowana norma powierzchniowa na jednego osadzonego wynosząca 3 m².

Powód podczas osadzenia w Areszcie Śledczym w Ł. **nie przebywał w warunkach przeludnienia.**

Odnosząc się do zarzutów niezapewnienia powodowi **odpowiednich warunków bytowych i sanitarnych** wskazać należy, że są one również bezzasadne. Osadzeni mają możliwość skorzystania z ciepłej kąpieli w łaźni więziennej co najmniej raz w tygodniu (§ 30 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności i § 32 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary tymczasowego aresztowania). W przypadku, jeżeli osadzony nie skorzysta z łaźni np. w związku z wykonywaniem czynności procesowych poza Aresztem, umożliwia się mu odbycie kąpieli poza kolejnością.

Zainstalowane w celach systemy wentylacyjne funkcjonują prawidłowo i spełniają wymogi określone w przepisach prawa budowlanego, co potwierdzają zeznania W. B.. Przesłony okienne zamontowano celem uniemożliwienia osadzonym nielegalnych kontaktów między sobą oraz z osobami spoza Aresztu.

Nie ma również dowodów na to, że doszło do naruszenia dyspozycji art. 110 § 2 k.k.w. oraz norm określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 186, poz. 1820) i załączniku nr 3, poprzez niezapewnienie odpowiedniego wyposażenia celi. Wszystkie cele, w których przebywał powód były wyposażone w standardowy sprzęt kwaterunkowy. Nie można wymagać, że sprzęt będzie wymieniany natychmiast kiedy tylko będzie nosił ślady zużycia, co następuje bardzo szybko z uwagi na dużą rotację osadzonych wynikającą z charakteru jednostki. Należy nadmienić, że stan wyposażenia celi, jak i utrzymanie w niej porządku zależy przede wszystkim od osadzonych w nich więźniów, którzy otrzymują środki czystości i powinni dbać o sprzęt kwaterunkowy. Sam zresztą niedostateczny

stan cel, w tym wskazywane przez powoda problemy z zagrzybieniem, stolarką okienną i jakością podłóg i powłok malarskich, nie mogą stanowić o naruszeniu dóbr osobistych. Okoliczności takie, nawet jeżeli powodują u osadzonych dyskomfort z powodu konieczności przebywania w tych miejscach, nie są oczywiście tożsame z naruszeniem godności osobistej, czy naruszeniem zakazu nieludzkiego traktowania. Jest tak tym bardziej, że – jak to już wskazano powyżej – to sami osadzeni w pierwszej kolejności powinni i mogą dbać o jakość wyposażenia i stan cel, chociażby powstrzymując się od ich niszczenia.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego braku intymności powoda w czasie załatwiania potrzeb fizjologicznych to uznać należało je za bezzasadne z uwagi na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa w jednostce poprzez uniemożliwienie osadzonym zamykania się w kąciakach sanitarnych. Z oczywistych względów podyktowane jest to koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa nie tylko funkcjonariuszy Służby Więziennej, ale także bezpieczeństwa samych osadzonych poprzez zapobieganie próbom samookaleczenia się, próbom samobójczym, czy wykluczenie sposobności używania przez nich substancji, których posiadanie w Areszcie jest niedozwolone. Należy nadmienić, że ochrona życia i zdrowia osadzonych należy do podstawowych obowiązków prawnych jednostek penitencjarnych. Wywiązywanie się z tego obowiązku przez jednostkę penitencjarną wyklucza postawienie jej zarzutu, iż w sposób bezprawny narusza prawa osadzonych do intymności, które z natury rzeczy są ograniczone poprzez fakt pozbawienia aresztanta wolności. Powód nie przedstawił dowodów na to, że niepełne odgrodenie kąciaka sanitarnego od reszty celi naruszało jego prawo do intymności.

Z podobnych względów zamontowano w oknach cel mieszkalnych przesłony poliwęglanowe, które były niezbędne celem wykluczenia możliwości porozumiewania się osadzonych z różnych pawilonów i pięter oraz z osobami z zewnątrz. Jest to podyktowane specyfiką aresztu śledczego, gdzie zachodzi potrzeba odizolowania od siebie poszczególnych kategorii i grup osadzonych, przede wszystkim z uwagi na potrzebę zapewnienia prawidłowego toku postępowania karnego.

Powód nie zaoferował jakichkolwiek dowodów mających na celu wykazanie, że w Areszcie Śledczym w Ł. nie zapewniono mu należytej **opieki medycznej**. Zgodnie z § 6 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 października 2003 r. (Dz. U. Nr 204, poz. 1985) w sprawie szczegółowych zasad, zakresu i trybu udzielania świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności przez zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, zgłoszenia osób pozbawionych wolności do lekarza więziennego przyjmuje się codziennie. Lekarz więzienny przyjmuje osoby pozbawione wolności poza ustalonym w porządku wewnętrznym czasem i miejscem przyjęć w razie nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia tych osób. Świadczenia ambulatoryjne z zakresu specjalistycznej opieki zdrowotnej udzielane są na podstawie skierowania lekarza, także innego niż lekarz więzienny. Powód nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów dotyczących wadliwego funkcjonowanie więziennej służby zdrowia, wobec czego ich weryfikacja jest praktycznie niemożliwa.

Należy podkreślić, że nawet w warunkach wolnościowych pacjenci oczekują nierzadko długi czas na wizytę u specjalisty, a zatem okres 2-3 tygodni nie narusza w żadnym razie dóbr osobistych powoda.

Powód nie wykazał żadnym środkiem dowodowym, że rzeczywiście zaraził się świerzbem w Areszcie Śledczym w Ł.. W książce zdrowia odnotowano jedynie kontakt ze świerzbem, co nie jest okolicznością tożsamą. Ponadto poddano powoda profilaktyce w związku z kontaktem ze świerzbem i – z uwagi na brak dowodów co do zarażenia powoda tą chorobą – uznać należy, że działania profilaktyczne okazały się skuteczne.

Pomijając już nawet brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających okoliczność zarażenia się powoda tą chorobą, wiadomości o schorzeniach osadzonych są objęte tajemnicą lekarską i fakt nosicielstwa chorób zakaźnych nie jest przesłanką ich odizolowania od pozostałych aresztantów. Co więcej tego typu działania mogłyby prowadzić do naruszenia dóbr osobistych osób zakażonych. Nadto, nie istnieje obowiązek izolowania osób chorych na świerzb, a zatem przebywanie w jednej celi nosicieli i osób zdrowych nie narusza przepisów prawa, nie jest bezprawne.

Zgromadzone dowody nie pozwoliły na ustalenie, że przesyłki, które powód nadawał do osób bliskich z Aresztu były przetrzymywane. Powód nie sprecyzował zresztą jakie konkretnie przesyłki miały być przetrzymywane, poprzestając na ogólnym zarzucie w tym przedmiocie, który nie został udowodniony.

Postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby powód doznawał ze strony funkcjonariusz Służby Więziennej szykan czy przedmiotowego traktowania. Twierdzenia powoda pozostają gołosłowne.

W tym stanie rzeczy przyjąć należało, że powód nie wykazał żadnych przesłanek odpowiedzialności pozwanego za naruszenie jego dóbr osobistych, ani też przesłanek odpowiedzialności deliktowej, w tym przede wszystkim poniesionej szkody.

W tym miejscu należy dodatkowo wskazać, że przy ocenie przestrzegania przez pozwanego minimalnych norm w zakresie standardów wykonywania kary pozbawienia wolności i ewentualnego naruszenia dóbr osobistych osadzonych nie można abstrahować od realnej sytuacji i kondycji finansowej państwa, ogólnej sytuacji gospodarczej, w tym poziomu życia ogółu obywateli - także tych, którzy nie mają zapewnionego minimum socjalnego nie będąc karanym karą pozbawienia wolności. W tym kontekście należało stwierdzić, że pozwany nie naruszył żadnego dobra osobistego powoda. Uznać zatem należało, iż brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu mając przede wszystkim na uwadze jego trudną sytuację materialną. Powód odbywa karę 10 lat pozbawienia wolności i nie jest zatrudniony odpłatnie, a zatem poniesienie kosztów procesu stanowiłoby dla niego niewątpliwie nadmierne obciążenie.